

Ούτω λοιπὸν ἀναβάντων διαφόρων Τούρκων τὸ τεῖχος καὶ εἰσπηδησάντων ἐντὸς αὐτοῦ, αἴφνις ἀκούεται φωνὴ διὰ ἑάλω τὸ τεῖχος τοῦτο δὲ ἀκούεται ὁ Κωνσταντίνους τάχιστα κεντήσας τὸν ἵππον του ὥρμησε μετὰ μεγάλης γενναιοψυχίας παρακολουθούμενος καὶ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων, καὶ οὕτως εἰσχωρήσας εἰς τὸ πλῆθος ἡρχετε τὸν ἄγεντα κτείνω πολλοὺς, καὶ δέν ἔπαυε μαχόμενος, μέχρι σεῦ, πληγωθέντος τοῦ ἵππου του καιρίως ὑπὸ διαφόρων πληγῶν καὶ ἐκπνεύσαντος, ἦναγκάσθη νὰ μάτχηται πεζὸς καὶ τέλος ἀπαυδήσας καὶ στενοχωρούμενος πανταχόθεν (διότι οἱ Τούρκοι 20 προς 1 ἐμάχοντο) ἀνέκραξε στενάζων ἐκ βάθους ψυχῆς, « Δὲν εὔρισκεται, Χριστιανός τις νὰ μοῦ ἀφικέστη τὴν κεφαλήν; » ταῦτα δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ἴδως τις ἐπελθῶν ξιφήρης ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ περὶ πρώτην ὥραν τῆς ἡμέρας ἀγνοῶν αὐτὸν ὡς αὐτοκράτορα.

Τότε οἱ Τούρκοι ἀκαλύτως ἐξηκολούθησαν καταδιώκοντες τοὺς Βυζαντίνους καὶ πάντας τοὺς προστυχόντας ἀνηλεῶς κατέσφαζον οὐδενὸς φειδόμενοι.

Ούτω λοιπὸν τὸ Βυζαντίνον κράτος, τοῦ ὁποίου τὴν ἔδραν μετέθεσεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐκ τῆς Ρώμης διαρκέσαν ὑπὲρ τὰ 1000 ἔτη μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ δυτικοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους ἐγένετο μοναρχία Θραυκικὴ τῇ 29 Μαΐου τοῦ 1453 Μ. Χ.

Δ. Χ. Ν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟΠΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ.

Οὐδεμία γλῶσσα, παλαιὰ ἢ νεωτέρα, ἔχει τόσον εὐπρόφορα, εὐσύνθετα, εὐσῆματα, μονοτονώτερα καὶ ποιητικώτερα ὄνόματα, κύρια καὶ τοπικά, δυσονήσιμα, ἢ Ελληνική. Διὰ τοῦτο παρεδέχθησαν ἡ ἐμιμήθησαν αὐτὰ φιλοκάλως ἔκπαλαι πολλοὶ μὴ Ελληνικοὶ λαοὶ Ρωμαῖοι, Γαλάται, Σκύθαι, Δάκοι, Πέρσαι, Αρμένιοι, Έβραιοι, Σύριοι, Αἰγύπτιοι, Λίβυες καὶ ἄλλοι παλαιοὶ καὶ νεώτεροι. Οὕτως ὁ κόσμος ἐξελληνίζετο σφέαυτοῦ ἀνευ βίᾳς παραδεχόμενος καὶ μίαν γλῶσσαν ὡς κοινὴν τὴν Ελληνικὴν τὴν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀν ἔβασιλεν μάλιστα ὁ Μέγας ἐκεῖνος Ἀλεξανδρες 30—40 ἔτη, ὅτε ὁ Ελληνισμὸς ἡρίθμει ὑπὲρ τὰ 80 ἐκατομμύρια. Οὕτω μόνον μία γλῶσσα, μία σοφία, ἥτις ἥθελε φωτίζει καὶ σονοδεύει τὸ ἀνθρώπινον γένος κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλανθρώπων, καὶ ἡ ἀπαιδευσία δὲν εὔρισκε ποτὲ τὴν εὐκολίαν νὰ διαιρέσῃ, νὰ σκοτίσῃ, νὰ καταστρέψῃ τοὺς λαοὺς τῆς γῆς.

Οἱ Ελληνες ἀλληλομαχοῦντες καὶ πρότερον, καθὸ δημοκρατούμενοι, ἀριστοκρατούμενοι κατὰ δῆμους, καὶ μὴ μοναρχούμενοι συνταγματικῶς κατ' ἔθνος εἰς ἓν σῶμα συμπεπήγμένον καὶ στερεὸν, ἀμελήσαντες δὲ καὶ τὴν παιδείαν συγχρόνως, κατεπλημμυρίσθησαν ὑπὸ ἄλλοφύλων καὶ ἀλλογλώσσων λαῶν μετὰ τὸν πρόωρον τοῦ Ασιοκράτου Μακεδόνος θάνατον καὶ ὠλιγοστεύθησαν, καὶ ἔχασαν ἐν μέρει τὴν γλώσσαν καὶ τὴν παιδείαν, καὶ τοι ἀντεχόμενοι αὐτῆς καλῶς ἐν ἀγκάλαις ὡς ὁ ναυαγὸς τὴν σωτήριον σανίδα, ὁ προσδοκῶν καὶ μετὰ τὸ ναυάγιον μακρὸν ἔτι βίον καὶ νέαν ἀγαθὴν τύχην.

Ως ἐκ τῆς ἀπαιδευσίας λοιπὸν καὶ τῆς ἀπερισκεψίας ἢ ἀπροσεξίας πολλοὶ Ελληνες, λησμονοῦντες τὴν ἀξίαν τῆς ιδίας ἑστῶν γλώσσης καὶ τῶν κυρίων καὶ τοπικῶν ὄνομάτων αὐτῆς, ἐμιμήθησαν κατὰ κατρούς ἀπειροκάλως καὶ καταγελάστως ξενικὰ βάρβαρα ὄνόματα, ὡς καὶ ξενικὰς λέξεις, φθείροντες ἀσυγχωρήτως τὸν πολυτιμότατον τοῦ ἔθνους θησαυρὸν, καὶ ἀτιμάζοντες καὶ καταζημιοῦντες πολλαχῷς τὸ ἔθνος. Ἐντεῦθεν πολλοὶ λαοὶ Ελληνικοὶ παραιτοῦσι κατ' ὀλίγον τὴν παιδείαν, τὴν γλῶσσαν, τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἔθνους, προσκολλώμενοι εἰς ἄλλας ιδέας, κακῶς νομιζομένων συμφερόντων. Ἐντεῦθεν ἔλαβον καὶ πολλοὶ μισέλληνες τὴν ἀφορμὴν νὰ κηρύξωσι καὶ τὸ Ελληνικὸν ὡς ἐκφυλισθὲν κατὰ μέγα μέρος, καὶ τὴν γλῶσσαν ἀπολεσθεῖσαν καὶ τοὺς Ελληνικοὺς τόπους ὡς ξενικοὺς τοῦ λοιποῦ. Διατὶ, εὐλογημένε, λέγεσαι εἰσέτι Κεχαγᾶς καὶ ὅχι Ἐφερος; Καφταντσόγλους καὶ ὅχι Χλαινίδης, Δελιγιάνης (ὅπερ δηλοῦ τρελός Ιωάννης) καὶ ὅχι Συνετίων ἢ Συνέσιος, Δελαπόρτας καὶ ὅχι Θήρων, Γιαγζόγλους, Κάλφογλους, καὶ ὅχι ἀλλα ἔθνικώτερα ὄνόματα; Διατὶ πόρταν ἢ καπὶ καὶ ὅχι θύραν, σουτζῆν καὶ ὅχι γαλατοπώλην, τεπὲ καὶ ὅχι λόφον, τεπεδάκι καὶ ὅχι γήλοφον ἢ λοφίσκον; Διατὶ Καδίκιοι καὶ ὅχι Χαλκηδὼν, Σκλαβογῷρι καὶ ὅχι Αμύκλαι, Ασπρα Σπήτια καὶ ὅχι Αντίκυρρα, Κλεζονήσι καὶ ὅχι Δρυμοῦσα, Ιστίπ καὶ ὅχι Στόβεσι, Ούσκιούπ καὶ ὅχι Σκοπία;

Διὰ τοῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα αἴτια ἐπαιτηοῦμεν τοὺς λογίους καὶ φιλογενεῖς ἄνδρας, ὅσοι φροντίζουσι πολλαχῷς περὶ διορθώσεως τῆς γλώσσης καὶ τῶν τοπικῶν καὶ κυρίων ὄνομάτων, λέγοντες μόνον περὶ τῶν τελευταίων τούτων, ὅτι συμφέρει νὰ ἐξελληνίζωνται τὰ ξενικὰ καὶ νὰ εἰσάγωνται τὰ έθνικὰ πάντα, ὅχι μόνον τὰ ἔνδοξα καὶ τετριμένα Ήραρακλῆς, Περικλῆς, Μιλτιάδης, Δημοσθένης, Ασπασία, Κλεοπάτρα καὶ Άθηνᾶ ἢ ἄλλο τι, ἀλλὰ καὶ τὰ κατώτερα τούτων.